

Heksejagt på døden

Ordene fra scenen om flere døde fulgte bølgerne af den kolde aftendug ned gennem publikum og lagde sig som en presning omkring de mange mennesker. Alle kunne mærke, hvad der ville blive sagt, og ordene gjorde kun situationen mindre forståelig. Ét menneske mellem 50.000 mennesker kunne pludselig føle sig alene. Helt alene. Men med døden ved sin side. Det føltes som om, at den overvågede dig, og du ville blive den næste. Du vidste, at næste dag ville alle have set den.

Senere på natten, da tropperne af mennesker var opløst, og de intetanende ofre, der var faldet i krigen mod intetheden, var ført væk, spyede pærrerne foran Orange Scene stadig et konstant hvidt koldt lys, der sammen med den faldne dug gav et større ubehag af indtrykket af en overnaturlig hændelse. Men den var ægte. Og den var sket. Lige for næsen af dig. BAM! Hvis du tog et skridt frem, kunne du stadig høre skrigene og gråden fra de skrækslagne.

Og foran dragenes hule stod politiet nu og satte mærker ved afrevne sko og andet affald. 80,81,82... Gisningerne fløj gennem luften bag det rød/hvide bånd. Alle kendte årsagen. Alle havde svaret. Alle var som små riddere, der ville slå dragen ihjel for at få prinsessen. De snakkede højere og højere. De ville høres. Men ingen var enige. Folk, der havde set den samme hændelse ske, havde alle set noget forskelligt.

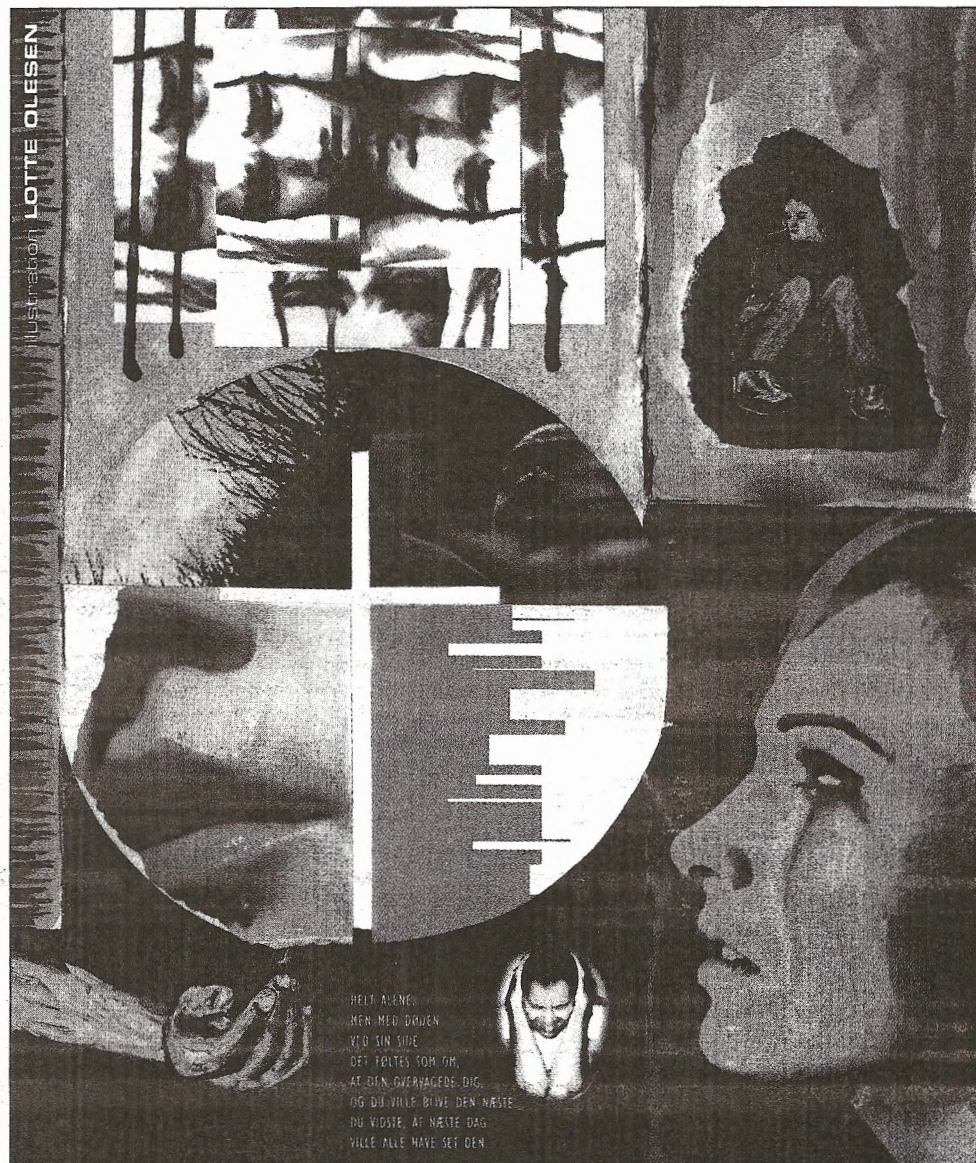
Ekstra Bladet mente, at festivalen burde stoppe, at Leif Skov var morderen, og at alle tilskuere var på ecstasy. Amerikanske forskere mente, at sikkerheden bar skylden. Andre, at de tidligere kritiserede bomme foran scenen havde mast mængden. Andre igen, at det var den store folkemængde.

Men fælles for de fleste kloge mennesker var, at ingen tidligere havde været på festivalen og stået ulandt den festende mængde foran scenen. Men døden skal have en skikkelse, og for hver en død skal der være en konsekvens. Men konsekvensen skal rettes mod en. Den skal rettes mod morderen. Man afhører hundrede mennesker. Og i hundredevis til, og endda bandet, fordi ingen fortæller det, man gerne vil høre. Nemlig, at døden har en årsag.

De prøver at dække over det uforståelige, som vi, der var med, alle ved. At vi sikkert selv engang har skubbet, været fulde og ligeglade. At langt de fleste selv har prøvet at stå foran scenen og te sig åndssvåg. At det er en konsekvens af noget, vi selv har ført videre. Ikke ungdommens kynisme, som der stod i Politiken få dage efter, men en manglende virkelighedsopfattelse. For alle, der stod i menneskemængden, vidste, at ingen ville dø. De ville komme op igen. Det har de altid gjort. Deres virkelighedsopfattelse rakte dertil, at det de gør i glæde aldrig ville kunne have sådanne konsekvenser. Det var denne virkelighedsopfattelse, som menneskeskaren havde. Dem, der i morskab startede kampen om at nå frem foran scenen.

I nysgerrighed, i spænding og i fuldskab møvede de sig frem.

Nu skal sikkerheden forbedres. Sikkerheden, der endda siges at være af verdens bedste til sådanne arrangementer. Nu er de mangeårige fredelige traditioner ikke længere nok. Der skal nye internationale standarder og regler til. Men hvad hjælper skærpet sikkerhed, når virkeligheden mangler? Når sikkerheden tager ansvaret, og folk slipper for at tænke selv? Som når biler bliver udstyret med air-

HELT ALENE.
MEN MED DØDEN
VED SIN SIDE
DET FØLTES SOM OM
AT DEN OVERVÅGEDE DIG,
OG DU VILLE BLIVE DEN NÆSTE.
DU VIDSTE, AT NÆSTE DAG
VILLE ALLE HAVE SET DEN.

bags, så man kan sætte farten 10 km i vejret, uden at komme til skade?

Ansvarer bliver placeret på en ledelse og foranstaltninger. Ikke længere de folk, der står foran scenen. Sikkerhed hjælper intet, når folk ikke tager ansvar for deres egne handlinger.

Derfor blev det eneste menneske, der var tvunget til at tænke klart, tvunget til at træffe det sværeste valg af alle. At tage kampen op. At fortsætte. At lade "the show go on". At satse på menneskets fornuft. At anbefale menneskene at holde sammen. Noget som generationen, der startede festivalen, fandt naturligt, men som er blevet glemt gennem tiden. Han gjorde dem klart, at de alle havde et medansvar. Han viste ungdommen tillid. Og valget blev derfor kritiseret, fordi ingen længere troede på menneskets fornuft over for regler og opstramninger.

Viden om at ting kun kan fungere, hvis vi ikke kun er centrum i vores egen verden, men passer på hinanden, var ny. Men menneskene tog den til sig.

Tragedien og de ni døde lærte den nye generation det, som ikke lykkedes den tidligere at lære fra sig. At det er nødvendigt at holde sammen og passe på hinanden.

Og folket gjorde, som de blev anbefalet. Om dagen, gik folk forbi slagmarken. Om aftenen, når mør-

ket faldt på, gik folk med et indre ubehag, ubevidst en stor bue rundt om stedet. Men da folkene var samlede, mærkede de for første gang hinandens støtte. Et behov for hver enkelt. De havde en ting sammen. De støttede sig ved hinandens selskab. Tilskuerne opdagede, at de ikke kun var centrum i en folkemængde på mange tusind, men var en del af en helhed, der skulle kunne fungere sammen. ■

Tillykke

Sidste år udkom TJECK nummer 100, og det fejrede vi ved at udskrive en gigantisk artikelkonkurrence med en samlet præmiesum på 100.000 kroner. I "Visions Konkurrencen" skulle deltagerne give deres bud på en fremtidsvision. Første præmien på 25.000 kroner har dommerne valgt at give til Peter Packroff for teksten "Heksejagt på døden". Anden præmien på 10.000 kroner er gået til Maria Sass for "Måske en dag...", og endelig har Kaare modtaget tredje præmien på 5.000 kroner for "Fremtiden er din". Et stort tillykke fra dommerne og redaktionen.